

Pastorală la Învierea Domnului - 2004

† EFTIMIE,
Episcop al Romanului

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini din de
Dumnezeu păzita noastră eparhie, har, milă, pace de la preamiliostivul
Dumnezeu, iar de la noi arhierescă binecuvântare.

Hristos a înviat !

*„Duceți-vă și vestiți
fraților Mei, ca să meargă în
Galileea, și acolo Mă vor vedea.”
(Matei 28, 10)*

Iubiții mei fii sufletești,

Am avut de înfruntat o iarnă lungă și grea, cu multă zăpadă și multe viscole, cu multe neajunsuri și greutate. La multe întâmplări mai deosebite s-a arătat solidaritatea românească și creștinească ajutând pe cei din neazuri. Dăm slavă lui Dumnezeu pentru toate!

A trecut Postul Sfințelor Paști, pe care l-am ținut pentru curățirea și îmblânzirea noastră, dar și pentru ca să fie ca o pârgă și zeciuială în fiecare an al vieții noastre. Ne-am apropiat de întâmpinarea Sfintei Învieri cu mare sfială și am adăugat la cele patruzeci de zile încă o săptămână – cea numită „Săptămâna Patimilor” – pentru Sfintele Patimi ale Domnului, Care a răbdat pentru noi, dăruindu-ne nepătimirea. Ne-am nevoit cu postul ca să stricăm neascultarea lui Adam, care a căzut din pricina neînfrânării și din lăcomia pântecelui. La sfârșitul acestui post cinstim moartea și Învierea Celui fără de păcat Care a înviat. El a postit pentru noi patruzeci de zile, după Botez, a pățimit pentru noi, a murit pentru noi, dar a și înviat pentru noi, ridicându-ne împreună cu El, din întunericul păcatului și al morții, la lumina desăvârșirii și a vieții veșnice.

Învierea Domnului este o bună veste, este vestirea Împărăției care va să vină, atestând prin Înviere argumentul care asigură puterea și dumnezeirea creștinismului. Învierea Domnului a fost în ziua a opta, iar ziua a opta, duminica, este ziua vieții viitoare.

Învierea Domnului este un adevăr de credință, precum mărturisim în Crezul nostru care are acoperirea realității și ea a fost vestită de către cei ce au fost

martori văzători ai prezenței Lui după Înviere, întrucât El a stat în mijlocul lor, a mers pe cale împreună cu ei, i-a povățuit să împlinească mesajul ce le fusese dat înainte de Patima Sa, i-a binecuvântat, i-a întărit cu suflarea Duhului Sfânt, i-a împuternicit să propovăduiască Evanghelia pretutindeni în lume și să boteze toate neamurile în numele Sfintei Treimi.

Iubiții mei fii duhovnicești,

Paștele nostru reprezintă cea mai înaltă expresie a credinței în minunea dobândirii libertății noastre și a revendicării drepturilor pe care această libertate ne-o conferă – de fii ai lui Dumnezeu și frați ai Mântuitorului Iisus Hristos prin darul sfințeniei și al vieții veșnice prin nemurire. De aceea, Paștele noastre sunt începutul creației unei noi istorii; de aceea și noaptea Învierii Domnului este o noapte de petrecere în priveghere, în lumina pe care am primit-o la chemarea preoților, din mijlocul ușilor împărătești: „Veniți de luați lumină!”, bineștiind că „Lumina lui Hristos luminează tuturor!”.

Toate momentele vieții și activității Mântuitorului au o legătură directă cu Sfintele Paști. Fără Sfintele Paști – adică fără Crucea, Moartea și Învierea Domnului – toate momentele de căpetenie ale credinței noastre creștine rămân fără acoperire. Învierea și slava ei călăuzesc umanitatea din căile întunecoase ale istoriei prin lumină, iar moartea pierde forma ei amenințătoare și înfricoșătoare din viața omului.

Prin Învierea Domnului a apărut o nouă societate – de credincioși – cu o nouă realitate istorică, dincolo de limitele geografice ale civilizațiilor. A apărut, ceea ce noi numim, o comunitate de credință adevărată, care a devenit „aluatul” care dospește toată frământătura (Luca 13, 21; Galateni 5, 9) și „sarea” pământului (Matei 5, 13) care ajută ca să nu se degradeze lumina care călăuzește spre bine, adevăr, frumos, dreptate și viață.

Viața, având în centrul ei Învierea Domnului Hristos, creează o atmosferă optimistă, de încredere, cu nădejdea de depășire a supărărilor și durerilor de zi cu zi. Un sfânt, în fiecare zi a anului, pe orișicine îl întâlnește, îl saluta cu salutarea îngerească: „Hristos a înviat!”, iar fața lui iradia o bucurie serafică.

Prea iubiții mei,

Postul și pocăința dinainte de Sfintele Paști ne-au ajutat să străbatem momentele Crucii și ale Patimilor Domnului, trăind în atmosferă de reflecție pentru răspunderea pe care o avem de fii ai lui Dumnezeu și ai Bisericii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, spre a gusta din Potirul veseliei și bucuriei duhovnicești al Învierii. Toate psalmodiile și cântările Sfințelor Paști sunt pline de parfumul și dulceața bucuriei sfinte, a nădejzii și a luminii care călăuzește către viitor. Chiar și în cazul când unii frați ai noștri trec către Domnul în vremea aceasta, facem rugăciuni nu cu tânguiri și „bocete”, ci rugăciuni cu bucuria Învierii – cu slujba potrivită pentru aceste zile ale Sfintei Învieri.

Prin Înviere, poarta noastră a devenit „poarta vieții”. Săptămâna luminată este „săptămâna sfântă” – „săptămâna săptămânilor” – în care fiecare credincios trebuie să devină un adevărat mărturisitor al Învierii Domnului.

Iubiților,

Să ne aducem aminte de cuvintele pe care îngerul lui Dumnezeu le-a rostit către femeile care veniseră la mormânt să ungă trupul Domnului cu miresme, în ziua întâi a săptămânii, adică duminica dis-de-dimineată, pe când era încă întuneric. Iisus nu este aici fiindcă a înviat „precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea” (Matei 28, 6-7).

Am văzut pe Domnul, i-am auzit glasul, am vorbit cu El, i-am cuprins picioarele și ne-am închinat Lui. Acestea au fost veștile pe care femeile mironosițe, la întoarcerea lor de la mormântul sfânt, le-au transmis Sfinților Apostoli cu sfială și bucurie.

În sfânta zi a Învierii, Domnul nostru Iisus Hristos S-a arătat celor doi ucenici care mergeau spre Emaus. Pătrunși de bucurie, ei s-au întors îndată la Ierusalim și au istorisit Apostolilor că, în adevăr, Iisus „a înviat și S-a arătat lui Simon Petru” (Luca 24, 34).

Iată că în timp ce spuneau ei, unii altora, despre cele întâmplăte cu fiecare, „Iisus a apărut în mijlocul lor și le-a zis *Pace vouă!*” Dar, în loc să fie cuprinși de bucurie, Apostolii s-au înspăimântat de apariția Domnului, părându-li-se că văd un „duh”. A fost necesar ca Mântuitorul să le arate mâinile și picioarele Sale străpunse de cuie și să mănânce în fața lor pentru a-i încredința că este El. Așadar, „văzând că este Domnul, s-au bucurat ucenicii”.

După opt zile Sfinții Apostoli erau iarăși adunați laolaltă. De data aceasta era și Sfântul Toma împreună cu ei. Neîncrederea lui Toma în cuvântul celorlalți Apostoli care mărturiseau că au văzut pe Iisus, L-a determinat pe Mântuitorul să-i spună: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune pe coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20, 27-28).

Ultima umbră de neîncredere din sufletele ucenicilor s-a risipit atunci când Toma a mărturisit că Iisus este Dumnezeu; din clipa aceea, misiunea lor de Apostoli s-a contopit cu misiunea de martori și vestitori ai Învierii. De aceea, la a treia arătare a Mântuitorului în fața Apostolilor, lângă Marea Tiberiadei, nici unul dintre ucenici „nu cuteza să-L întrebe: Cine ești Tu?, știind că este Domnul” (Ioan 21, 12).

Ucenicii știau că Iisus a înviat. Convingerea lor se formase deplin și definitiv; Îl văzuseră viu după răstignire, cu proprii lor ochi, Îi auziseră glasul cu propriile lor urechi, Îi pipăiseră trupul cu propriile lor mâini, mâncaseră împreună cu El. Desigur, martori ai Învierii Domnului sunt, în primul rând, toți cei care l-au văzut viu după moarte. Sunt însă martori ai Învierii și cei ce nu L-au văzut, dar au primit mărturia celor ce L-au văzut. La aceștia se referea Domnul atunci când a zis: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20, 29) în „Hristos, Cel ce a

murit și mai ales Cel ce a înviat, Care și este de-a dreapta lui Dumnezeu, Care mijlocește pentru noi” (Romani 8, 34). O tradiție pioasă spune că ultimele cuvinte ale Sfântului Apostol Toma, înainte de moarte, au fost: „Hristos a înviat!”.

Iubiți fii duhovnicești,

Anul acesta, la 2 iulie, se împlinesc 500 de ani de la trecerea la cele veșnice a Binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt. Cu acest prilej a fost proclamat *Anul omagial Ștefan cel Mare și Sfânt*. Pentru a sărbători activitatea marelui voievod vor avea loc manifestări bisericești și culturale care vor culmina cu sfințirea picturii bisericești de la Borzești din satul său natal (1 iulie) și cu serbarea de la Putna unde se află mormântul său (2 iulie).

Cu astfel de gânduri și îndemnuri vă îmbrățișez în iubirea mea părintească și rog pe Hristos Domnul ce ne-a dăruit nouă viață veșnică prin Învierea Sa, să vă dea tuturor sănătate deplină, pace și belșug în săvârșirea faptelor bune.

Al vostru părinte și păstor duhovnicesc, de tot binele voitor și pururea către Domnul fierbinte rugător. Vă îmbrățișez cu salutarea sfântă: „Hristos a înviat!”.